

Hồi 140

Thùy dữ tranh phong

Mộ Dung Thùy rời khỏi bè lên bờ, khoác áo choàng màu đỏ tím thêu rồng vàng, bảy tám đại tướng thân tín xung quanh, đứng bên bờ như ma thần từ âm phủ ủa ra.

Vòng kim cô chiêu bài của y bó bộ tóc đen dày lòa xòa ngang vai đang lấp lánh ánh lửa sống động, bất quá vẫn chưa bì được với thần thái trong mắt y.

Mộ Dung Thùy từ lúc bắt đầu ra mặt, luôn luôn bị người ta ghen tị, bởi tài trí hơn người, hữu dũng hữu mưu, đánh đâu thắng đó.

Y là con trai thứ năm của vua Tiền Yên, vương vị đương nhiên không đến phiên y, kẻ ngồi lên ngai vàng là lão nhị Mộ Dung Tuyển, trước tiên là ép y đổi tên, từ Mộ Dung Bá đổi thành Mộ Dung Thùy.

Y biết không phải thời của mình, chịu nhịn, còn diệt Hậu Thang cho Mộ Dung Thùy, phù trợ Mộ Dung Thùy xưng đế. Y cũng do có chiến công mà được phong vị Ngô vương, trấn thủ nhiều quận huyện, thành tích trác tuyệt, đất người an lạc.

Hoàn Ôn Bắc phạt, kéo quân tấn công Tiền Yên, hù quan tướng trên dưới của Tiền Yên thần hồn nát tính, chuẩn bị bỏ trốn, chỉ có Mộ Dung Thùy lúc lâm nguy xin phép chủ động xuất chiến, đánh thoái Hoàn Ôn. Trận chiến đó đã đưa Mộ Dung Thùy lên hàng đệ nhất võ kỹ binh pháp đại gia miền Bắc, cũng làm cho trên dưới Tiền Yên cực lực bài xích y, Mộ Dung Thùy không còn đường chọn lựa phải về đầu Phù Kiên.

Phù Kiên giang rộng tay nghênh đón y, bất quá đại thần tâm phúc của Phù Kiên là Vương Mãnh lại hết sức khuyên Phù Kiên cứng rắn với y. Mộ Dung Thùy vì muốn biểu thị lòng trung thành với Phù Kiên, tự nguyện làm quân tiên phong, đi tiêu diệt Tiền Yên. Giờ phút Tiền Yên vong quốc, y lập đại chí mình nhất định phải phục hưng Yên quốc.

Sự đại bại của Phù Kiên trong trận Phì Thủy chính là cơ hội tốt trời ban cho y, khiến y nhận ra vị trí chiến lược siêu nhiên của Biên Hoang Tập.

Mãi cho đến nay, y bí mật thông qua Thác Bạt Khuê kiếm lợi từ Biên Hoang Tập, còn thông qua Thác Bạt Khuê kéo giềng Phù Kiên. Nếu Thác Bạt Khuê chịu một lòng quy gối làm việc cho y, y tuyệt không cần thân hành chinh phạt Biên Hoang Tập. Nhưng Thác Bạt Khuê cự tuyệt sự phong thưởng của y, làm cho y sinh lòng cảnh giác, hạ quyết

tâm khổng chế Biên Hoang Tập trong tay, đồng thời phù trợ Hách Liên Bột Bột kèm chế Thác Bạt Khuê.

Tất cả đều tiến hành y theo sách lược của y, cho đến hôm nay, Biên Hoang Tập không ngờ lại xuất hiện biến hóa vượt ngoài ý liệu của y.

Chiến sĩ thủ hạ của y bố phòng hai bờ Dĩnh Thủy.

Doanh trại và thuyền đội của Hoàng Hà bang ở hạ du không xa, cách bọn họ trên bờ chỉ cỡ mấy trăm bước.

Một bóng đen từ vùng cây cỏ mặt Tây lướt nhanh tới, đám thủ hạ nhất tề quát lớn, Mộ Dung Thùy lại nói: “Là Chính Lương! Để hắn đến”.

Người đó tốc độ kinh hồn, mọi người vừa hoa mắt đã thấy hắn quỳ trước Mộ Dung Thùy, khấu đầu: “Chính Lương bái kiến đại vương”. Chính là kẻ đã từng hành thích Yến Phi ở Biên Hoang Tập, có ngoại hiệu “Tiểu Hậu Nghệ”, thích khách có nghề săn bắn Tông Chính Lương.

Mộ Dung Thùy mỉm cười: “Chính Lương bình thân, Biên Hoang Tập hiện tại tình hình ra sao?”.

Tông Chính Lương đứng dậy đáp: “Tình thế không hay phi thường, các đại bang hội Biên Hoang Tập không ngờ lại đoàn kết nhất trí, hơn nữa có một số đông Biên dân hưởng ứng đi theo”.

Mộ Dung Thùy sắc mặt trầm xuống: “Bột Bột sao rồi? Sao lại để cho cục diện biến thành như vậy?”.

Tông Chính Lương thở dài: “Hách Liên Bột Bột đã phản lại đại vương, vừa đến Biên Hoang Tập không ngờ lại giả làm Hoa Yêu làm mưa làm gió, nào ngờ lại dụ Hoa Yêu thật sự ra mặt. Gã không y theo chỉ thị của đại vương, mưu đồ khổng chế Biên Hoang Tập, lọt vào cạm bẫy tổn binh hao tướng, thảm bại bỏ chạy, không còn mặt mũi đến gặp đại vương”.

Đại tướng tâm phúc của Mộ Dung Thùy Cao Bật nghe vậy kinh ngạc: “Hách Liên Bột Bột không ngờ lại gan như vậy? cho dù có thể khổng chế Biên Hoang Tập, nhưng đại quân của bọn ta đang ép sát tới, không sợ đại vương trị tội y phản lại quân lệnh sao? Sự tình như vậy bất hợp tình lý, gã chắc có chủ trương khác”.

Tông Chính Lương nói: “Theo suy đoán của tôi, gã muốn lợi dụng trước khi đại quân bọn ta đến, giết hết người của Thác Bạt tộc, rồi chiếm đoạt hết tài sản ở Biên Hoang Tập, chỉ để lại một cái Tập trống không bị phá hoại hoàn toàn cho bọn ta. Người này tính tình luôn luôn tàn nhẫn, lấy sát nhân làm trò vui”.

Mộ Dung Thùy cười khà khà: “Ta đã đánh giá thấp gã, gã lại đánh giá mình quá cao. Sự phân tích của Chính Lương rất có lý, bất kể gã có tội thể nào với ta, ta tạm thời quả là khó phân thân đi xử lý gã. Chỉ cần gã dùng số binh khí, vật tư, thú vật chăn nuôi và tài sản lấy được từ Biên Hoang Tập, trong thời gian ngắn có thể diệt Thác Bạt Khuê, uy thế có thể thống nhất Bắc Cương, tuyên cáo lên ngôi. Ài! Ta thật hy vọng gã thành công, như vậy ta không cần phải đau đầu vì Thác Bạt Khuê. Bọt Bọt căn bản không phải là người làm đại sự, Thác Bạt Khuê lại là chuyện khác”.

Cao Bật và Tông Chính Lương đương nhiên biết rõ Mộ Dung Thùy sao lại phân thân không được. Hiện ở miền Bắc, Phù Kiên tuy không còn sức mạnh, nhưng là con rít trăm chân, chết vẫn không dờ, hướng hồ là bá chủ từng thống nhất phương Bắc. Trường An vẫn còn dưới quyền khống chế của Phù Kiên, lấy đó làm cứ địa triển khai kịch chiến tranh đoạt Quan Trung với Mộ Dung Vĩnh và Diêu Trường.

Một khi Trường An bị bất cứ bên nào công hãm, giết chết Phù Kiên, phương Bắc sẽ lập tức chìm vào đại loạn. Mộ Dung Thùy tất cần nắm bắt thời cơ, hoàn thành hồng đồ bá nghiệp thống nhất miền Bắc.

Dưới tình huống như vậy, đâu có thời gian rảnh rỗi đi lo tới chuyện Bắc Cương.

Mộ Dung Thùy không nghĩ đến Hách Liên Bọt Bọt lại khôn khéo tâm kế như vậy, cho nên nói mình đã đánh giá thấp Hách Liên Bọt Bọt; nói Hách Liên Bọt Bọt tự đề cao mình là chê cười gã bị tạt tro vào mặt, không còn manh giáp thảm bại quay về.

Cao Bật hỏi: “Biên dân không ngờ lại đồng tâm hợp lực, quả là vượt ngoài sở liệu, bất quá đã đánh một trận với Hách Liên Bọt Bọt, chắc đã hao hết khí lực, biến thành quân mệt mỏi. Hướng hồ bất kể bọn chúng thành tâm đoàn kết đến cỡ nào, thủy chung chỉ là đám ô hợp, sao có thể kháng cự với đại binh tinh nhuệ từng trải trăm trận của bọn ta?”.

Tông Chính Lương cười khổ: “Biên Hoang Tập bản thân là một địa phương làm cho người ta khó tin, tất cả những chuyện không có khả năng cũng có thể xảy ra ở đây. Thảm bại của Hách Liên Bọt Bọt là một thảm bại toàn diện, Biên nhân thương tổn chỉ hai trăm mạng mỏng mỏng. Cũng cùng lúc đó, Hách Trường Hanh của Lương Hồ bang còn trúng bẫy của Đồ Phụng Tam, bị ép lui về phía Nam, làm cho Biên Hoang Tập được cơ hội hít thở, bố phòng khắp nơi. Biên Hoang Tập hiện tại không còn là Biên Hoang Tập mà bọn ta quen thuộc nữa, mà là trọng địa quân sự có tổ chức và hiệu suất cao độ, trách nhiệm quyền bính rõ ràng”.

Mộ Dung Thùy mục quang quay sang doanh trại của Hoàng Hà bang, biết trước khi bên mình hoàn thành bố phòng trên bờ, Thiết Sĩ Tâm sẽ không đi qua chào hỏi, trầm giọng hỏi: “Thật ra do ai chủ trì đại cục?”.

Tông Chính Lương đáp: “Bọn chúng nâng Kỷ Thiên Thiên làm thống soái trên danh nghĩa, trên thực chất chắc là do nghị hội làm lãnh đạo tập thể”.

Mộ Dung Thùy và Cao Bật ngạc nhiên nhìn nhau, họ Cao hỏi: “Có phải là Kỷ Thiên Thiên con gái nuôi của Tạ An, tài nữ dẫn đầu Tần Hoài Hà?”.

Tông Chính Lương song mục lấp lánh thần sắc kỳ dị, nhẹ nhàng đáp: “Chính là ả!”.

Mộ Dung Thùy bình tĩnh thốt: “Ả có phải mê hồn như trong lời đồn không?”.

Tông Chính Lương thở dài: “Khuyh quốc khuyh thành, tôi xem ra phải là như vậy. Ả vừa đến Biên Hoang Tập, đã làm cho toàn Biên Hoang Tập thần hồn điên đảo, ai ai cũng tranh nhau đến thăm hỏi, đối luôn tập quán không nghe lời là dùng võ lực giải quyết mọi chuyện. Ả có một thứ mỵ lực toát ra từ trong xương cốt, ngược đầu nhấc tay, nhãn mặt mỉm cười đều càng nhìn càng hấp dẫn”.

Trong lòng hắn đồng thời đang tiếc nuối. Hắn vốn có cơ hội được nàng, chỉ hận không qua được cửa ải Yến Phi.

Mộ Dung Thùy ngẩng nhìn bầu trời đêm, tựa như đang nghĩ ngợi về lời miêu tả của Tông Chính Lương về Kỷ Thiên Thiên.

Tông Chính Lương lại kể tận tường những gì thấy được trước khi bị ép ly khai Biên Hoang Tập, ngắn gọn rõ ràng, tỏ lộ nhãn quang quan sát nhận định xích hậu siêu cấp của hắn.

Cao Bật nghe nói cau mày, cuối cùng hỏi: “Chính Lương có phải có liên hệ với Nhậm Dao?”.

Tông Chính Lương nói: “Phương diện Nhậm Dao càng khó hiểu, bắt đầu từ hôm qua, y với tôi đã mất đứt quan hệ. Nhậm Dao từng nói với tôi Dạ Oa tộc có một đội đông thủ hạ của y, nếu có thể nội ứng ngoại hợp, bọn ta có thể dễ dàng đánh đổ lực lượng phòng ngự của Biên Hoang Tập”.

Cao Bật không hiểu: “Nhậm Dao vào thời khắc then chốt nhất lại mất dạng, tuyệt không phải tầm thường”.

Mộ Dung Thùy không để chuyện Nhậm Dao trong lòng điềm đạm thốt: “Biên Hoang Tập có tận mặt khí số hay chưa? Có chuyện gì không thích hợp với kỳ hẹn của bọn ta không?”.

Tông Chính Lương đáp: “Tôi từ Biên Hoang Tập đến đây, ấn tượng lúc rời khỏi Tập vẫn còn ghi nhớ kỹ. Trong Tập Biên nhân không đơn thuần là ý chí quyết chiến ngút trời, hơn nữa ai ai cũng cố hết sức năng, làm cho người ta nhìn muốn hoa mắt. Ví dụ như Phương Hồng Sinh phụ trách thanh tra, về mặt tra tìm rất có tài, vừa bước vào gian nhà đồ sộ tôi ẩn mình là đi thẳng tới chỗ tôi trốn, bức tôi phải lập tức chạy xa, nếu không phải vậy thì tôi đã có thể tìm hiểu rõ về bố trí của bọn chúng”.

Mộ Dung Thùy lãnh đạm: “Biên Hoang Tập là nơi thiên hạ anh hùng tập trung, kẻ không có nghề hoặc sợ chết không thể đến đó. Hạng người đó nếu liều mạng phản kháng bất chấp sinh tử, sẽ kết hợp thành một lực lượng phản kích to tát. Ngán vạn lần không nên đánh giáp thắp bọn chúng, Yến Phi là cao thủ Thác Bạt Khuê tôn sùng hết sức. Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi, Mộ Dung Chiến đều là bọn phi phạm. Cho nên bọn ta cần phải sửa sang sách lược, bỏ chuyện tiến công từ đường thủy, nếu không cho dù đắc thắng cũng phải tổn hao nguyên khí cực kỳ”.

Cao Bật gật đầu: “Nếu bọn ta theo đường thủy tiến công, có dấu vết để truy tầm, chỉ có lợi dụng Biên Hoang rộng lớn mới có thể làm cho địch nhân có muốn phòng cũng không phòng được, không biết ngăn trở chỗ nào”.

Mộ Dung Thùy phân phó: “Triệu Sĩ Tâm đến cho ta, mọi người thông dong định kế”.

Cao Bật liền đem mệnh lệnh phát xuống.

Mộ Dung Thùy song mục thần quang loang loáng, giọng nói lại thông dong lãnh tĩnh: “Câu ‘không biết ngăn trở chỗ nào’ của Cao khanh rất hợp ý ta, bất kể Biên Hoang Tập thực lực hùng hậu tới cỡ nào, vẫn không có cách nào đồng thời ứng phó sự giáp công của đại quân Nam Bắc của bọn ta, cho nên đối phương tất trông vào quen thuộc địa hình, dùng kỳ binh phục binh quấy rối bọn ta hành quân, còn vọng tưởng có thể đánh tan bộ đội một bên của bọn ta trước. Sách lược bọn ta cần nghị định nên ghim vào điểm này mà chế ra bộ thụ”.

Tiếp đó mục quang quay lên bầu trời đêm mây giăng lớp lớp, thở dài: “Không tưởng được chuyến đi Biên Hoang lần này có thu hoạch bất ngờ, Kỷ Thiên Thiên sẽ là chiến lợi phẩm đánh hạ Biên Hoang Tập của Mộ Dung Thùy ta, trở thành mối sỉ nhục gặm nhấm khó quên của người Nam, lại là phúc khí của Mộ Dung Thùy ta. Để ta xem đại mỹ nhân tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành này mê hồn tới cỡ nào”.

Tông Chính Lương và Cao Bật nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, không ngờ Mộ Dung Thùy một mực không hiểu sắc lại có ngày động tâm đối với nữ nhân.

oOo

Lưu Dụ ngồi thừ trong xe ngựa tiếp tục hành trình dọc theo dịch đạo tiến về Quảng Lăng.

Gã chìm hãm trong dòng thủy triều chưa từng đụng phải trước đây, từng đợt từng đợt ba đào xung kích xói mòn tâm tư của gã, sự tình gã kiệt lực lẩn tránh nghĩ tới cứ nổi đuôi nhau xâm phạm đầu óc gã. Công tư hai mặt đã thất bại sụp đổ, tương lai cũng không còn biến hóa gì có thể chờ đợi.

Nữ tử xinh xắn mình để ý đã biểu đạt tâm ý, mình trái lại trở thành kẻ hèn yếu trên tình trường, không những phụ rẫy thiện ý của nàng, còn đã thương nàng sâu sắc, đã thương cả chính mình.

Gã cảm thấy cô độc, một thứ cô độc có thể vùi lấp mọi thứ, làm cho người ta nghẹn thở, một thứ cô độc chưa từng cảm thấy. Sự cô độc mất đi bằng hữu, mất đi người thương, mất đi lý tưởng. Bất luận tương lai có thành tựu gì, gã biết rõ khó còn khoái lạc được nữa.

Trận chiến Phì Thủy là thành tựu tối cao của gã, lúc đến Biên Hoang Tập ý chí ngùn ngụt, nhưng tất cả đều đã xong, sự nghiệp của gã cũng tiêu tán một cách triệt để. Sau khi báo cáo tình huống Biên Hoang Tập với Tạ Huyền, gã sẽ tự động thoái lui, trở về quê sống qua ngày trà lơ cơm lạt, bởi gã đã mất đi hùng tâm tráng chí phấn đấu.

Giả như sau khi mình biết rõ tình huống lập tức bất chấp tất cả mà quay về Biên Hoang Tập, ít ra có thể cùng bọn Yến Phi oanh oanh liệt liệt kể vai tác chiến, dù sao cũng còn hơn tình huống trước mắt.

Lòng mệt sức mỏi đến cực độ, gã nhắm mắt lại, đầu óc trống vắng, phó mặc tương lai cho mệnh vận an bài, bởi gã biết mọi sự đã định, gã sẽ mất tất cả.

oOo

Âm Kỳ lên thuyền của Giang Văn Thanh hóa thân làm Tống Mạnh Tề, theo thuyền đội cắm neo ở chỗ bí mật trên Dĩnh Thủy.

Giang Văn Thanh và Trục Phá Thiên thần sắc ngưng trọng, xem ra tình huống không hay.

Âm Kỳ trước hết báo cáo tình huống mới nhất của Biên Hoang Tập, đồng thời nói ra chiến thuật từ thủy lộ phối hợp với kỳ binh của Thác Bạt Nghi.

Trực Phá Thiên thở dài: “Bọn ta vốn đang khổ tâm chờ đợi địch nhân theo thủy lộ xâm phạm Biên Hoang Tập, đợi bọn chúng vượt qua là thuận dòng cắt đuôi truy kích, lấy hữu tâm đối phó vô tâm, khẳng định có thể làm cho đối phương tổn thất nặng nề. Chiến thuyền của Hoàng Hà bang bọn ta không thêm để mất tới, chỉ hận đối phương hiển nhiên hiểu rõ sự nguy hiểm trên đường thủy, đã bỏ bè lên bờ. Chỉ cần bọn chúng khởi hành nội trong hai canh giờ, kỳ binh có thể đến Biên Hoang Tập vào giờ Tí. Với sự dụng binh cao minh của Mộ Dung Thùy, bọn ta sợ khó lòng đạt được mục tiêu trì hoãn địch”.

Giang Văn Thanh cười khỏ: “Bọn ta vốn muốn lợi dụng trước khi đại quân của Mộ Dung Thùy đến mà đánh lên Hoàng Hà bang, chỉ cần đánh tan chiến mã của đối phương, có thể làm cho địch nhân mất đi tính cơ động. Tiếc là Thiết Sĩ Tâm cẩn thận phi thường, khuếch rộng lưới phòng ngự, lại thiết trí mồi chài, khiến bọn ta không có cách nào ra tay, để mất cơ hội tốt”.

Âm Kỳ trầm giọng hỏi: “Địch nhân thực lực thế nào?”.

Trực Phá Thiên đáp: “Chiến sĩ Hoàng Hà bang ước chừng ba ngàn người, chiến mã hơn năm ngàn đầu, chắc là cung cấp hết cho Mộ Dung Thùy dùng. Còn bộ đội của Mộ Dung Thùy khoảng từ một vạn hai ngàn cho tới một vạn năm ngàn người, với lực lượng bạc nhược của bọn ta, căn bản không có cách cản trở đường tiến tới Biên Hoang Tập của chúng”.

Giang Văn Thanh nói: “Chỉ cần bộ đội của Mộ Dung Thùy và Hoàng Hà bang gần hai vạn người giữ chặt đường sông chia nhiều đường tiếng thẳng Biên Hoang Tập, thuyền đội theo sau, trừ phi bọn ta và bọn chúng dụng đầu trực diện, nếu không khó mà ngăn chặn trì hoãn được hành trình của đối phương”.

Trực Phá Thiên nói: “Thêm vào các người, người của bọn ta có thể lên bờ tác chiến chưa đến bảy trăm người, bất kể là đánh lên phục kích đều khó có công hiệu. Âm huynh có đề nghị gì không?”.

Giang Văn Thanh nhin không được hỏi: “Lúc Âm huynh khởi trình, thuyền đội Bắc thượng bên ta vẫn chưa đến à?”.

Âm Kỳ một mực tránh đề cập đến chuyện này, hiện tại không còn né được nữa, chỉ còn nước nói thật: “Thuyền đội của quý bang sợ rằng trên đường đã gặp chuyện, rủi nhiều may ít”.

Giang Văn Thanh thân người run rẩy, cúi thấp đầu.

Âm Kỳ đương nhiên không biết nàng quan tâm cho sự an nguy của phụ thân, trở về vấn đề chính: “Có thể trì hoãn địch nhân từ miền Bắc đến hay không đã trở thành then chốt thành bại của trận chiến này. Ta có một đề nghị, là từ thủy lộ trực tiếp công kích địch nhân, với sự yểm hộ của bóng đêm, tấn công khi đối phương không phòng bị, ít ra có thể tạo phá hoại nghiêm trọng với thuyền đội của Hoàng Hà bang, không những có thể kềm chế sĩ khí của địch nhân, càng có thể làm cho bọn chúng không có cách nào nghỉ ngơi, giúp bộ đội của Thác Bạt Nghi được tình huống có lợi”.

Giang Văn Thanh và Trục Phá Thiên mặt mày đều lộ vẻ khó coi, phải biết ngược dòng đánh lên là phạm vào đại kỵ của thủy chiến. Hướng hồ ngoại trừ sức chiến đấu của hai chiếc Song đầu thuyền ưu việt hơn xa Hoàng Hà bang, sức chiến đấu bình quân của các chiến thuyền khác đều thua chiến thuyền Hoàng Hà bang.

Âm Kỳ nói tiếp: “Thác Bạt Nghi là mã tặc xuất thân, ranh nghề thiết trí hãm bẫy, tuy khó tạo tổn hại nghiêm trọng cho địch nhân, lại có thể lần lửa tốc độ hành quân của đối phương, dẫn kích lòng tin và sĩ khí của đối phương”.

Giang Văn Thanh tựa như hồi phục lại, bình tĩnh thốt: “Đề nghị của Âm huynh tuy gan dạ, lại không phải hoàn toàn không thông, chi tiết vẫn cần châm chước”.

Trục Phá Thiên cau mày: “Không sợ quá mạo hiểm sao?”.

Giang Văn Thanh nói: “Không mạo hiểm làm sao có thành quả? Chuyện đánh lên để hai chiếc Song đầu thuyền của bọn ta phụ trách hết, dùng phương thức tràn ủa ra đánh lên đối phương, bất kể đắc thủ hay không cũng tiếp tục Bắc thượng, nếu có thể dẫn dụ thuyền địch rượt theo càng lý tưởng”.

Âm Kỳ gật đầu: “Bọn ta mai phục ở đây, đợi đối phương đi qua xong liền thuận dòng từ đằng sau phát động công kích, như vậy có thể làm cho địch nhân tán loạn tay chân, Thác Bạt Nghi có thể thừa cơ”.

Trục Phá Thiên cuối cùng đồng ý, đều là vì đây là biện pháp trong khi không còn biện pháp, gật đầu: “Chỉ cần bọn ta xông ra vượt qua địch nhân, địch nhân sẽ lo đằng sau, sợ bọn ta lúc nào cũng có thể quay đầu lại công kích, bị ép giữ khoảng cách với Đinh Thủy, khó lòng nhận hiệu lệnh thủy lục hô ứng”.

Âm Kỳ nói: “Kỵ binh bên địch chỉ có năm ngàn, bộ binh còn lại hành quân chậm chạp, Hoàng Hà bang còn phải dựa vào thuyền đội để vận tải binh viên, lúc bọn chúng nghĩ các người đã chạy lên thượng du, bọn ta lại đâm ngang hông đột tập, khẳng định có thể làm cho đối phương rối loạn trận địa. Kế này rất tuyệt”.

Giang Văn Thanh ngắt lời: “Quyết định vậy đi”.

Trực Phá Thiên ngược nhìn bầu trời, nói: “Mây càng lúc càng tích tụ dày đặc, nếu có mưa lớn, càng có lợi đối với bọn ta. Ông trời già, khà khà, ông có thể giúp cho chuyến này không?”.

Âm Kỳ cũng ngược nhìn, lắc đầu: “Tiếc là bọn ta không có thời gian chờ đợi, bọn ta mang đến một số lớn Hỏa du cầu do Thiên Thiên tiểu thư thiết kế, phối hợp với hỏa tiễn, uy lực kinh hồn, ta lập tức sai người đem qua”.

Trực Phá Thiên vỗ vai gã: “Để ta qua bên người nghiên cứu kỹ, xem có thể có chỗ dùng không”.

Sau khi hai người đi, Giang Văn Thanh không còn khống chế được sự đau xót trong lòng, trào hai dòng lệ nóng.

Giữa sự đấu tranh biết bao nhiêu năm nay với Lương Hồ bang, giờ phút này Đại Giang bang của bọn họ đã lọt vào thế hạ phong tuyệt đối, Giang Hải Lưu không ngờ sống chết còn chưa đoán được, giả như Biên Hoang Tập lọt vào tay Nhiếp Thiên Hoàn, Đại Giang bang sẽ đụng phải ách vận diệt bang.

Mãi cho đến nay, Biên Hoang Tập là mệnh mạch sống còn của Đại Giang bang, trên tới triều đình, xuống tới bang hộ, muốn mua vật tư khiếm khuyết từ Biên Hoang Tập, đều trực tiếp hoặc gián tiếp thông qua bọn họ mà làm, cũng làm cho bọn họ được sự hồi báo trả ơn hữu hình vô hình khổng lồ.

Cho nên Giang Hải Lưu phái huynh đệ kết bái đắc lực Trình Thương Cổ và Phí Chánh Xương đến Biên Hoang Tập trợ giúp Chúc lão đại. Nhưng nội trong một ngày, toàn bộ tình huống đã hoàn toàn nghịch chuyển.

Đại Giang bang thật ra ở phương diện này đã có sai lỗi gì?”.

- o O o -